

Boer zoekt vrouw 13 februari

Van de week hoorde ik een radioprogramma over Boer zoekt Vrouw. De conclusieluidde: geen van de luisteraars keek ernaar en mannen keken sowieso niet. We kunnen dus concluderen dat op 13 februari weer 4 miljoen 999.999 vrouwen en ik naar het programma hebben gekeken, en dat iedereen zich ervoor schaamt om dat te bekennen. Ik zeg: prima, we weten wel beter. Hier komt mijn samenvatting. Kan het wat rustiger dames? Hallo, ja, ook daarachterin. Dank je wel. We starten vanzelfsprekend weer met Gijsbert. Hier was al gekozen, dus de spanning was er wel een beetje af. Gijs ging vanuit Noord-Holland op bezoek bij Femke, die op twee uur! rijden woonde, in Noord-Friesland. Ik weet niet hoe hij dan reed, maar dat was dus wel heel erg Noord-Friesland kennelijk. Wellicht ging hij te paard? Toen hij Femke zag, gaf hij haar drie kussen, een beetje zoals je je oma begroet. Waarom niet wat enthousiaster? Femke bleek te leven in een huis waarin kasten stonden, vol met lege mandjes. Merkwaardig. En zo zaten ze samen wat onwennig in het volgens Gijs nogal steriele huis. De hele setting deed me enorm denken aan een man die bij zijn zus, die net een nieuwbouwwoning betrokken heeft, een kopje koffie gaat drinken. In plaats van aan een man die bij de vrouw van zijn dromen op bezoek is. Dat dit maar goed moge kome! Marcel. Ach ach ach, daar ging Marita. Om het afscheid te verzachten, mocht ze eerst nog zelf patatjes maken en er drie van op eten en Nederland deelgenoot maken van haar filosofische inzichten. ‘Als Marcel kiest voor Xenia, moest dat zo zijn, en als hij kiest voor mij, dan moest dat zo zijn, dus het is altijd goed,’ orakelde ze. Diep, heel diep. Zo diep, dat ik er niets van begrijp eerlijk gezegd. Maar goed Marita, niet te lang getreurd. Een blauwtje lopen is nooit fijn, dat weet iedereen. Maar bekijk het van de positieve kant. Oké, je loopt een blauwtje. Maar bij wie? Bij Marcel! Dat voelt toch een beetje alsof je wordt afgewezen voor een baan als schoonmaker op de afdeling Ernstige Maag- en Darmproblemen van het plaatselijke ziekenhuis. Ik bedoel: oké, je blijft werkeloos, maar ben je diep in je hart ook niet een beetje blij? Xenia werd deze aflevering met de minuut afstandelijker en maakte louter terugtrekkende

bewegingen. Het leek wel of ze een beetje eng werd van het idee, alleen met Marcel op de boerderij te moeten vertoeven. Van schrik nam ze zelfs haar moeder mee, waarna Marcel dacht het arme mens te moeten inzetten om Xenia om te praten. Ik zeg: sterkte ermee Marcel, als je het niet erg vindt, zet ik mijn geld niet in op het slagen van je verovering. Snotterkoning annex wijsneus Frank dan. Ook deze keer hoefden we gelukkig niet lang te wachten. Al snel zagen we Frank op de van hem inmiddels bekende manier stamelen en grienen, en dus wisten we: hij is er uit.‘Maar d-d-die week was geweldig en die pakt niemand ons meer af!’ zei hij half snikkend. Nee, dat denk ik ook niet. Simpelweg omdat niemand hem wil hebben. Maar goed, Yvonne Jaspers zat tegenover Frank in het hooi. Even tussendoor: ik vind gekke outfits wel leuk en Yvonne evenzeer, maar deze keer zag ze eruit als kabouter Plop. Dit ging echt te ver, graag volgende keer weer iets normaal aantrekken. Dank je wel. Maar we hadden het over Yvonne tegenover Frank in het hooi. Dat was leuk: als een bezorgde moeder zag je haar denken: jongen jongen wat is er toch aan de hand met je? En ik herhaal die vraag hier in een andere bewoording: Waarom is die jongen overal zo bloedserieus en rationeel over? En maar verstandelijk plussen en minnen over de meisjes, jongen zo werkt dat toch niet. Een meisje kies je op gevoel. En vat het niet te zwaar op. Denk je nu werkelijk, dat de dame die jij afwijst, de rest van haar leven ontoestbaar in een hoekje gaat zitten? Kom op Frankie, je lijdt aan zelfoverschatting. Droog je tranen jongen, vooruit met de geit! (om in jouw bedrijfstermen te blijven). Goed, hij maakte de juiste keuze in mijn ogen, maar al snel begon het irritante gezeik weer: hij vond dat Anita niet enthousiast genoeg reageerde toen Yvonne met het andere meisje naar boven was vertrokken om de koffers te pakken. ‘Ja maar dat kan ik niet, zo met de anderen erbij, direct na het keuzemoment’ of zoiets, stamelde Anita. ‘Nee, dat snap ik, maar we zijn nu alweer drie minuten verder,’ zei Frank. Man man, wat zat die de solliciteren naar een ongelofelijke hijs voor z’n krullenkop. Zeikerd! Ook op de kaasboerderij werd eindelijk gekozen. ‘Het was moeilijk, maar ik ben eruit,’ sprak Annemarie. Hoezo moeilijk? Heeft ze gevoelens voor één van beiden dan? Kent Annemarie eigenlijk het fenomeen ‘gevoelens hebben’? Goed, in elk geval, het werd Adriaan. Ik wens ze veel succes, het is nu alleen nog een kwestie van de papieren in orde maken, en dan kan hij maandag beginnen. Oh nee, het ging om een levenspartner. Nee ik haalde even een paar dingen door elkaar. Excuses. Maar even terug naar de keuze: waar baseerde ze die nou eigenlijk op? Ze was nieuwsgierig of zoiets, naar die Adriaan. Nieuwsgierig? Die kerel zit al een week in die kaashut. Maar ja, als je alleen maar werkt en ’s avonds vraagspelletjes doet als: ‘Kroket of frikandel?’ zoals zij deden, ja dan leer je elkaar niet echt kennen natuurlijk. Wat een dwaasheid was dat zeg, dat spel. Wat zijn dit in hemelsnaam voor vragen? zag je de jongens denken. Kroket of frikandel? Is het soms etenstijd? Maar goed, het werd Adriaan, ‘want Harry kende ze al en naar Adriaan was ze wel nieuwsgierig’. Goh! Zo boek je een vakantie bij mijn weten: nee, niet weer naar Spanje, dat ken ik al, dit jaar eens naar Portugal. Zo praat je toch niet over mensen. Arme Harry, de tranen stonden in zijn trouwe lobbies-ogen. Het bezoek dat Annemarie vervolgens aan Adriaan bracht, gaf ook hier niet veel hoop voor de toekomst: ook hier weer drie hele voorzichtige kusjes. Eerst ging Adriaan zelfs zonder haar aan te kijken de voordeur weer correct afsluiten, alsof hij een verzekeringsagent binnenliet. Pas daarna draaide hij zich om naar haar en kuste haar volstrekt emotioneel. Man man man, geef elkaar toch eens een lekkere zoen, je bent niet bij je moeder op bezoek! Wat is dit toch voor geschutter? We sluiten af met Richard. Daar gebeurde eigenlijk bar weinig. Hij probeerde een jarige collega te vergiften met een bedorven taart, zijn vriendin zat hard te schreeuwen dat die taart niet meer eetbaar was en ten slotte zong spastische Richard samen met de rest, als een stel geestelijk gestoorde, een soort van lang zal ie leven. Leuk was nog wel de terugblik op de twee dames die weggevlucht waren bij Richard. Duidelijk verhaal: allebei zo blij als een kind dat ze bij gekke Henkie weg waren.

Volgende keer het weekend. Altijd garant voor heerlijk genante gebeurtenissen: boeren in sjieke hotels. Ik herinner me met name Boer Piet uit seizoen 1, die in een vijfsterrenhotel in Londen, aan een tafel met wit linnen, kristallen glazen, zilveren bestek en knipmessende ohers, zich mokkend zat af te vragen of ze hier ook frikadellen serveerden. Je weet wel, die Boer Piet die vijftien soorten Chinees haalde en de volgende dag de restanten doodleuk allemaal bij elkaar in

dezelfde pan donderde, onder het verrassende culinaire motto ‘in je maag komt het toch weer bij elkaar’. Kijken dus. Reageer!